

Ὁ Μπούμπουλης ὁ ναυτικός,
τρεχάτος καὶ ὀρηκτικός.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα...στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη,
λαβὲ ἀντὶ πυξίδος ὅτι χέρι οὐρβιτάλι...
γιὰ ναυτικός, καυμένε, δὲν ἔκανες τφόντι
κι' ἐξάλιζες ἀδίκως τὸ δόλιο σου κεφάλι.
Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα... γιὰ ναυτικός δὲν κάνεις,
καὶ σ' ἄφησε ὅτι κρούα γι' αὐτό κι' ὁ Δηληγιάννης.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα...στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη...
ὅτιν Μπούμπουλη καὶ μόνο ἡ θέσις σου ἀνήκει...
τόπο ἐσύ, μαοῦνα, ἐμπρός εἰς τὸν τριπόντη,
τόπο εἰς τὴν φεργάδα ξεπάτωτο καῖκι.
Τόπο σ' ἐμένα, Ῥώμα... τὸν μπούσουλα παραίτα
κι' ἀρχίνα τῆς καντάδες καὶ πιάσε τὴ δεισιέτα.

Στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη κι' ἐπλάκωσα μὲ φόρα...
τῆς ἀγκυραὶς σηκῶστε καὶ λύστε τὰ σχοινιά
κι' ἀν ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω μᾶς φοβερίζη μπόρα,
ἐμπρός οἱ παπλαφίγκοι κι' ἀέρα ὅτι πανιά.
Καὶ ὄλοι ἔγια μόλα καὶ ὄλοι ἔγια λέσσα,
ν' ἀράξωμε, ἀδέλφια, ὅτιν Προποντίδα μέσα.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα, νὰ ἔλθῃ τὸ ξεφτέρι...
φωτιά εἰς τῆς φεργάδες, φωτιά εἰς τὰ βατσέλα...
τορπίλλαις δῶστε ὄλοι ὅτιν Μπούμπουλη τὸ χέρι
καὶ στήσετε κανόνια ἐπάνω ὅτιν Κ α σ τ ἔ λ λ α.
Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα κι' ἔχω μεγάλη λύσσα...
φωτιά καὶ εἰς τὴν Κ ί χ λ α, φωτιά καὶ εἰς τὴν Κ ί σ σ α.

Στάσου ὅτιν πάντα, Κόντη καὶ σ' ἐπίασε ζαλάδα...
ἄφηστε με νὰ βάλω ὅτι θάλασσα μπουρλότο,
ἄφηστε με νὰ κάψω τοῦ Χόβαρτ τὴν ἀρμάδα,
ὅπου ὁ κόσμος ὄλος νὰ ἔξαφνισθῇ ὅτιν κρότο.
Ἐμπρός, μωρὲ ἀδέλφια, φωτιά εἰς τοὺς μπιρμπάντες
καὶ ἄς φυσᾷ σορόκος καὶ ἄς φυσᾷ λεβάντες.

Ὅτιν Ἀλεξάνδρα ἤμουν κι' ἐγὼ ἀποσταλμένος
κι' ἐκεῖ ὡς διπλωμάτης περνοῦσα τὸν καιρό,
ἀλλὰ ἐγὼ γιὰ τέτοια δὲν εἶμαι γεννημένος
κι' ἔκαμα μία τρύπα μεγάλη ὅτι νερό.
Ἡ θάλασσα μονάχα εἶν' ὁ δικός μου ὄλος,
τορπίλλαις καὶ μπουρλότα καὶ τοῦ Χοβάρτ ὁ στόλος.

Στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα καραβοτσακισμένε
καὶ γιὰ νὰ δυναμώσης πάρε καμπόσα χάρια...
κάμε ἀμέσως τόπο καὶ Μπούμπουλη μὲ λένε
καὶ ξέρω μακροβοῦτι καὶ κολυμπῶ σὰν πάπια.
Σὰν φτερωτὸ δελφίνι ὁ Μπούμπουλης πλακόνει...
στάσου ὅτιν πάντα, Ῥώμα καὶ πέτα τὸ τιμόνι.

Μία προσφορά,
ὄντως σοβαρά.

Ξακουσμένε Δηληγιάννη...
Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος
ὅτου στρατοῦ τὰς τάξεις τρέχουν κι' οἱ χαχάμηδες συ-
[χρόνας,
συνεισφέρουν δὲ προθύμως κι' οἱ Ἑβραῖοι φουκαράδες
ὅτιν Ταμεῖον τοῦ πολέμου γυαλικά καὶ μαστραπάδες.
Δέξασθε καὶ τὰς προσρήσεις τῶν Ἑβραίων ἀδελφῶν
κι' ἀναγνώσατε τὸ πλῆθος τῶν ἐξῆς ὑπογραφῶν:

Αββακούμ, Ἰεζεκίας, Ἐλιέζερ, Ἀβραάμ,
Σαμουήλ, Ἰερεμίας, Ἰεσσαί, Σαούλ, Ἀδάμ,
Συμεών, Ἰάφεθ, Μάλχος, Ἰωσήφ, Ἰωακείμ,
Πετεφρῆς, Δαβὶδ, Βαλτάσσαρ, Εὐφραῖμ καὶ Νεφθαλήμ,
Δανιήλ, Ἡσαῦ, Ἰούδας, Ἰησοῦς Ναυῆ, Σαλώμ,
Μαλαχίας, Ζεββεδαῖος, Ἰσαάκ, Ἀβεσσαλώμ,
Μαρδοχαῖος, Ἀνανίας, Μωϋσῆς, Μελχισεδέκ,
Ἰωνάθαν, Μακκαβίος, Γαβαὼν, Ἀρών, Ζευζέκ,
Σολομών ἢ Ζαχαρίας, Ἰακώβ, Βενιαμὴν
κι' ὁ θεὸς μας βοηθὸς σας... ἀλληλούια... ἀμήν!

Αὐτὰ τὰ στερεότυπα κι' ἐγὼ
συστήνω ὅτιν μακρὸν Πρωθυπουργό.

Ἐπειδὴ ὁ Δηληγιάννης ὅτιν βοῆν αὐτὴν τοῦ κράτους
δὲν προφθάνει τόσους λόγους φλογερούς νὰ ἐκφωνῇ
ὅτιν Ἀρχάδας, ὅτιν Ἡλείους κι' ἐπιλοίπους ἐπιστρά-
[τους
κι' ὄλος τρέμει καὶ τὰ χάνει καὶ τὰ λόγια λησμονεῖ,
δι' αὐτὸ τὸν κάτω λόγον τοῦ συστήνω, ἔαν θέλῃ,
νὰ τὸν μάθῃ ἀπὸ στήθους κι' ὄλο τοῦτον ν' ἀπαγγέλλῃ.

«Καλῶς ἤλθετε, γενναῖοι καὶ θερμοὶ συμπατριῶται!
εἰς τὴν θεῖαν σας καὶ μόνον ἡ καρδία μου σκιρτᾷ...
σταθερὰν ἐμπιστοσύνην ὅτιν Κυβέρνησί σας δότε
καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμῃ ὅσα εἶναι δυνατά.
Κι' ἐγὼ, φίλοι πατριῶται, Ἕλλην εἶμαι καθὼς σᾶς
καὶ ἀνέγνωσα τοῦ ἔθνους τὰς σελίδας τὰς χουσαῖς.

«Τώρα ὁμως, συμπολίται, μὲ τὸ δίκαιον ἐκεῖνο,
ὄπερ ἡ ἐπίσημός μου ἰδιότης μ' ἐπιβάλλει,
πειθαρχίαν καὶ ἀγάπην εἰς τὰς τάξεις σας συστήνω
καὶ κανεῖς νὰ μὴ σηκῶνῃ ὅτιν ἀνώτερον κεφάλι.
Πειθαρχίαν, κύριοί μου, πειθαρχίαν συνιστῶ...
τοῦτο μόνον πᾶσαν ὥραν νὰ σᾶς λέγω χρεωστῶ.

«Καλῶς ἤλθετε καὶ πάλιν... μ' εὐταξίαν καὶ εἰρήνην
σᾶς προτρέπω, κύριοί μου, νὰ ταχθῆτε ὅτιν στρατόν
κι' ἂν δὲν ἔχετε πρὸς ὥραν οὔτε στέγην οὔτε κλίνην,
κοιμηθῆτε εἰς τοὺς δρόμους κι' ὅπου εἶναι δυνατόν.
Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας μὲ μεγάλην πειθαρχίαν
ὁ καθεὶς ὅτιν ἰδικήν του θὰ γυρίσῃ Ἐπαρχίαν.»

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτιν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χουτεῖων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων Ἐξοφρονοόντων — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.